

Hatta taki eg sum skemt...

Tað verður funnist at lögmanni frá øllum síðum nú eftir samráðingarnar: Hann hevur verið órealistiskur, hann hevur givið fólki falska vón, hann hevur oyðilagt møgu-leikarnar fyri einum góðum úrsliti, og hann hevur sett sítt egna trúvirði í vanda.

Eisini sambandsmenn finnast at lögmanni. Men hann tekur sær tað ikki nær. »Antin hava menn ikki sett seg nóg væl inn í tingini, ella man hatta vera skemt«, sigur hann...

Sjúður Skaale

Edmund Joensen, lögmaður, er væl nøgdur við úrslitið av samráðingunum friggjadagin.

– Taka vit tað frá, at vit ikki fingur endurgjald fyri bankabjargingarnar, og samanbera vit so avtaluna við aðrar avtalur, so er hendan nóg tann besta, segði hann á tíðindafundi í Tinganesi týsdagin.

Hóast tað ikki varð eftirlíkað, so var Edmund glaður um, at hann hevði fært málið um endurgjaldið fram.

– Hetta gjørdi helst, at avtalan bleiv so fræg sum hon bleiv, heldur Edmund. Tað ræður um at halda uppá sítt, og tað ræður um at sika høgt. Annars fær t tú eingi úrslit í eini samráðing.

Lykketoft grundgav sambært lögmanni soleiðis fyri, at danir ikki eftirlíkaðu krávinum: »Det ville være en tilståelse. Og jeg har intet at tilstå«.

– Men við at føra tað fram hava vit gjørt, at málið ikki verður slept, legði lögmaður afturat. Vit hava hildið tí heitt, soleiðis at tað kann ferast fram aftur seinni. Høvdu vit ikki havt fært tað fram hesaferð, hevði tað verið roknað sum ein staðfesting av, at tað er

slept.

Hóast hann var væl nøgdur við avtaluna, so segði Edmund Joensen, at hann kundi ynskt sær eitt sterkari bakland í málinum um endurgjald.

Kritikkurin

Og rætt er tað, at nógvir politikarar taka als ikki undir við lögmanni í hesum. Tað er stór ónøgð um, at kravið um endurgjald fyri bankabjargingarnar varð gjørt til høvuðsmál.

Fyrrverandi lögmaður Jógvan Sundstein hevur sjálvur royndir sum samráðingarmaður. Og hann sigur við Sosialin týsdagin, at Edmund hevur »Blást alt upp við at fáa fólk at trúgva, at vit fóru at sleppa av við triggjar milliardir av skuldini. (...) Tað vísti seg, at lögmaður hevði einki at hava síni sjónarmið í. Alt var tikið úr tómarí luft, og tað ger støðuna bara enn verri nú aftaná«.

Signar á Brúnni sigur í sama blað, at arbeiðshátturin hjá lögmanni er »fullkomiliga ábyrgdarleysur« og at tað »hevði neyvan gingið nakra aðrastaðni«. Signar mælir til, at málið verður tikið upp til víðgerðar.

Lasse Klein heldur, at »samráðingarfólkini vóru sera órealistisk í sínum

metingum undan samráðingunum«.

Marita Petersen hevur eisini roynt at samráðast, og hon sigur, at »uppskotið hjá lögmanni kann hava forpestað, soleiðis at samráðingarnar fóru í baklås«. Hetta heldur hon kann hava gjørt, at vit ikki fingur eina betri avtalu.

Ein annar royndur samráðingarmaður, Jóannes Eidesgaard, sigur seg »ikki ivast í, at úrslitið av avtaluni hevði verið munandi betri, um lögmaður ikki færdi kravið um endurgjald fyri bankabjargingarnar fram«.

Finnbogi Arge sigur, at kravið hjá lögmanni um endurgjald var »bæði órealistisk og órimiligt«. Og hann sigur seg fegnast um, at danir ikki gingu tí á móti, tí »høvdu teir rindað hatta, so hevði tað eisini verið teirra banki«.

Sambært Bjørn á Heygum »er eingin ivi um, at hatta kravið kann hava skatt restina av samráðingunum. Tí tá tú mótir upp við einum soverðnum kravi, verður tú ikki tikin á álvara. Tú skapar ikki virðing fyri tinni sak, men irritation og misálit«. Bjørn heldur, at hatta málið kann fara at skaða trúvirðið hjá Edmundi Joensen sum politikara.

Bara ein politikari hevur síðani samráðingarnar alment givið Edmundi sín fulla stuðul: Sámál Petur í Grund. »Skalt tú náa nakað í eini samráðing, so mást tú byrja við at seta stór krøv«, hevur hann sagt við Sosialin.

»Hatta er skemt«

Tað eru serliga úttalislíni hjá Bjørn á Heygum og Finnboga Arge, sum eru áhugaverdar. Teir eru jú partamenn lógmans, og umboða tilsamans 856 atkvøður hjá sambandsflokkinum. Bjørn 646 og Finnbogi 210.

Hvat sigur hann til, at hansara egna lögtingsmenn ikki vísa honum størri álít?

Edmund Joensen bara smilist at atfinningunum

– Tað kenni eg einki til, svarar hann. Tað eg veit, havi eg fulla undirtøku í sambandsflokkinum.

– Hóast tú ikki hevur fingið nakra misálitisvátan í sambandsflokkinum, so verður tú nóg kritiseraður í bløðunum, bæði av mótstøðu- og partamonnum. Hvat sigur tú til kritikkin?

– Tað taki eg ógvuliga lætt. Viðhvørt haldi eg atfinningarnar vera skemt, og viðhvørt haldi eg orsökina vera, at menn ikki hava sett seg nóg væl inn í tingini.

Politikkur

er ikki jura

– Bjørn sigur, at titt trúvirði

sum politikari kann koma í vanda.

– Tað er beint tvørturímóti. Trúvirðið er í vanda, tá tú meinar eitt í dag og eitt annað í morgin. Og tað geri eg ikki. Eg havi alla tíðina meint tað sama um hatta endurgjaldskravið.

– Hann sigur, at ongar sakligar ella fakligar grundgevingar vóru fyri hasum krávinum.

– Ja. Men Bjørn tosar um jura. Eg tosi um politikk.

– Má ein juridisk grundgeving ikki vera fyri einum krávi sum hasum.

– Vit kunnu hyggja at hvat er hent í Danmark. Har hava bankar sum eru samanlagdir fingið hjálpi.

– Ole Stavad mátti frá sum ministari orsakað av einum tilíkkum máli. Tað var ólógligt at veita slíka hjálpi.

– Nú ert tú aftur inni á tí juridiska. Málið um endurgjald er eitt politiskt mál.

Edmund heldur, at vit eiga at skilja millum politikk og jura.

– Hyggja vit at bankakanningini, so snýr hon seg um tað juridiska. Tað er teknikkurin. Men málið er politiskt, og tað er, at vit fáa skuldina eftirgíva.

Hetta siga skemtararnir...

Jógvan Sundstein: Edmund fekk fólk at trúgva, at tey sluppu av við triggjar milliardir. Men hann hevði einki at hava síni sjónarmið í.

Signar á Brúnni: Edmund hevur verið fullkomiliga ábyrgdarleysur. Hetta hevði ikki gingið nakra aðrastaðni.

Marita Petersen: Uppskotið hjá lögmanni kann hava forpestað, soleiðis at samráðingarnar fóru í baklås.

Lasse Klein: Samráðingarfólkini vóru sera órealistisk í sínum metingum undan samráðingunum.

Finnbogi Arge: Kravið um endurgjald var bæði órealistisk og órimiligt.

Bjørn á Heygum: Kravið hjá Edmundi kann hava skatt restina av samráðingunum. Hann kann við hesum hava sett sítt trúvirði í vanda.